

Kmetijske in rokodelske novize.

Na svetlobo dane od z. k. kmetijske drushbe.

N° 42.

V frédo 16. Kosoperfka.

1844.

Te novize pridejo vsako frédo na dveh zheternih listih v Ljubljani na svetlo. Plazhujejo se v pisarnizi z. k. kmetijske drushbe v hihi 195 v Šalendrovih ulizah bliso Brega; sa Ljubljano in sa tiste, ki jih ne dobivajo po pofhti, sa zelo leto s 2 fl., — sa pol leta s 1 fl.; prejmljejo se pa pri natiskovavzu na Bregu Nr. 190. Po pofhti veljajo sa zelo leto 2 fl. 30 kr., — sa pol leta 1 fl. 15 kr. Po vsih z. k. pofhtah se snajo dobiti.

Górnika up.

Ko górnik tértje obrezuje,
Čimú to dela, vprašaj ga!
Obróda up ga napolnuje,
Že zdej z veseljem ga navdá.

Nevtrudno nograd prekopava,
Povsód kopači se glasé;
Vesélo vsak ga obdelava,
Ker up oživlja mu sercé.

Vse, kar mu služi, vkúp zvlača,
De nograd dobro pognoji;
Ker vé, de mu ves trud se spláča,
Če terta vgodno obrodi.

Previdno tam odtoké dela,
Deb' plóhe bati se ne b'lo;
Otrébi nograd tud' plevéla,
De terte ložji v sad ženó.

Takó se célo léto vpira,
Z dovoljnim sercam vse terpi,
Ker up mu sladki v sercu zvira,
De jésen práv ga obdarí.

Prikaže se nevgodno vréme,
Obláki černi se dervé,
In točo pèrženó, de vzéme,
Kar dájo njive in goré.

Ob tla so, górnik! upi tvoji —
Zastónj je trud, zastónj je vse;

Kar léto jmél si v skerbi svoji,
Ti ena ura vzela je!

Pa nama — ni zginil up veselí,
Nam — terta kaže še lepó;
De homo dobro jo zadéli,
Goré obétné up dájó.

Le Ti nam srečno jih ohrani,
Ki bliske, tréske v ròk' imáš;
Nevgode hude nam jih brani —
Sej rad z veseljem vse navdáš!

Ga bomo v Tvojo slavo pili,
Nesréčne bratce povabili,
Z veseljem kúp'ce jim nalili:
„Bratam okróg!
Živi jih Bog!“

P.

Še nekaj od občinskih paš.

Iz Koroškiga.

Prav iz serca nas veseli, de so te „Novice“ po mnogih koristih, spet tak lép sad prinesle. Oh, de niso že pred sto letmi na dan hodile! Koliko hasniga bi mi med kmetmi že vidili, česar se še zdaj le nadjamo.

Jelsevlenim, na levim bregu Drave, Glinjam nasproti, ki še pismenskiga jezika zvadni niso, sim jest te Novice prav po Koroško predbral; posebno pa od razdeljitve občinskih paš. — Vsim je serce od veselja skakalo, ker zdaj previdijo, kako se mnoge reči po sveti zdaj na boljše popravljajo. Razuneniga so vsi z enim glasam odgovorili: Mi očmo svojo občinsko pašo razdeliti. Le eni za-

bitec je rekel: Jas pa ne, le per tem ostanim, kakor je prej bilo.

Ako bi vse per starim ostalo, bi še vi tudi turšice ali podzemljiskih hrušek (krompirja) ne sadili. Koliko jih je reklo: Kdo bo zemljice (krompir) sadil? so le za svinje. Koliko ljudi se pa zdaj od njih živi? V kolikih podobah se dajo k jedi napraviti? Kakó za kermo v pohvalo pridejo? Povsod takó rade porodijo, de se nam občinske lakoti bati treba ni. Koliko jih je reklo: Kdo bo per nas turšico sadil? je premerzel kraj za njo. Ste je le k večimu po tri ali šteri brazde za poskus nasadili; zdaj jo imate pa cele njive, ki večkrat oral obsežejo, ker ste že pripričani, kakó dôbra je, posebno takrat, kadar slana ajdo vzame.

Enako bo z občinsko pašo. Kar ne morete